ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **Ing. J. B.**
zastoupen Mgr. Karlem Kunešem, advokátem
se sídlem Klicperova 1266/1, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2024, č. j. MPSV-2024/78461-421/1,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 7. 2024, č. j. MPSV-2024/78461-421/1 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), bylo v odvolacím řízení zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Hradci Králové (dále jen „*správní orgán I. stupně*“ nebo „*úřad práce*“) ze dne 1. 2. 2024, č. j. NAC-129/2024-J2, kterým byla žalobci podle ust. § 39 odst. 1, § 42 odst. 1, § 43 odst. 1 písm. c) a odst. 2, § 50 odst. 5 a § 51 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o zaměstnanosti*“), ode dne 2. 10. 2023 přiznána podpora v nezaměstnanosti ve výši

5 896 Kč měsíčně po dobu prvních dvou měsíců, ve výši 4 717 Kč po dobu dalších dvou měsíců a ve výši 4 324 Kč měsíčně po zbývající podpůrčí dobu, po podpůrčí dobu 11 měsíců.

II. Žalobní argumentace

2. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včas podanou žalobou. Namítal, že žalovaný se při přezkumu napadeného rozhodnutí nevypořádal dostatečně se všemi jeho odvolacími námitkami, odchýlil se od závěrů judikatury a postupoval v rozporu s právním řádem.

3. Žalobce je přesvědčen, že pokud měl správní orgán I. stupně pochybnosti o možnosti postupu podle § 50 zákona o zaměstnanci (tj. pochybnosti o možnosti přiznat dávku podpory v nezaměstnanosti v plné výši), měl v rámci poučení o možnosti seznámení se s podklady pro rozhodnutí a podání vyjádření, poučit žalobce o nedostatcích dokladů, které správnímu orgánu předložil a o hrozícím postupu podle § 51 téhož zákona, který pro žalobce znamená zásadní změnu ve výši podpory v nezaměstnanosti. Žalobce proto nesouhlasí s žalovaným, že byl prokazatelně poučen o tom, jaké rozhodné skutečnosti má v souvislosti se žádostí o podporu v nezaměstnanosti doložit.

4. Poukázal na pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí: „*Vzhledem k tomu, že si zaměstnavatel neplnil svoji povinnost ohlásit na Českou správu sociálního zabezpečení mimo jiné také údaje potřebné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti (tj. o druhu zaměstnání, době trvání zaměstnání, době důchodového pojištění, výši průměrného nebo pravděpodobného měsíčního čistého výdělku zjištěného dle příslušných právních předpisů), nemohl úřad práce zjistit, zda vůbec byl pracovní poměr s odvolatelem ukončen*“, s tím, že považuje za diskriminační tu skutečnost, že neplnění povinností ze strany jeho zaměstnavatele jde k tíži jemu samému a je penalizován postupem dle § 50 zákona o zaměstnanosti, oproti ostatním zaměstnancům téhož zaměstnavatele, kteří dle informací žalobce obdrželi podporu v nezaměstnanosti v plné výši, přičemž právní základ pro posouzení tohoto nároku byl u všech zaměstnanců téhož zaměstnavatele stejný. Žalobce zdůraznil, že na plnění povinností zaměstnavatele v rámci svých pracovněprávních povinností neměl vliv.

5. Žalobce nesouhlasí ani s další argumentací žalovaného, který s odkazem na ust. § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) nepřihlédl k námitce, kterou žalobce uplatnil až v odvolání (že ke dni sepsání odvolání existují doklady prokazující výši jeho měsíčního čistého průměrného výdělku přiložené k odvolání - výplatní pásky, mzdový list), a posoudil ji jako tzv. novou skutečnost, k níž nelze následně v odvolacím řízení přihlížet. Namítá, že vlivem chybného poučení ze strany správního orgánu I. stupně a jeho postupem v rozporu se zásadami stanovenými v § 2 a § 4 správního řádu, bylo vydáno pro něho překvapivé rozhodnutí, jehož vzniku mohl zabránit, pokud by byl řádně poučen o svých právech a povinnostech, a především pak o zamýšleném postupu správního orgánu I. stupně. Není pravdou, že neexistují doklady, které jsou schopny prokázat jeho výdělek pro potřeby stanovení podpory v nezaměstnanosti ve smyslu § 50 zákona o zaměstnanosti.

6. Uvedl, že ke dni vydání rozhodnutí o nedostatcích doložených podkladů ani nevěděl, natož aby se je mohl pokusit dohledat a předložit. Tím správní orgán porušil zásadu zákazu překvapivosti rozhodnutí, když se mu z dosavadního průběhu řízení jevilo, že jeho žádosti

bude plně vyhověno. Žalovaný postup správního orgánu I. stupně aproboval, což žalobce vnímá jako nezákonné.

7. Dále uvedl, že z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále také jen „*NSS*“) vyplývá, že správní orgány projednávající žádosti podle § 42 zákona o zaměstnanosti mají v případě nedostatků dokladů podstatných pro určení výše podpory v nezaměstnanosti žadatele poučit o takových nedostatcích podání, které povedou k postupu dle § 51 zákona a poskytnout mu lhůtu k doplnění podání. Judikatura dále dovodila, že v případě pochybností správního orgánu, že uchazeč ve své žádosti neuvedl dostatek informací nebo je dostatečně nepodložil, je jeho úkolem, aby uchazeče vyzval k dodatečnému doplnění žádosti. Až pokud by uchazeč neposkytl potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 věta třetí správního řádu) a správní orgán by nebyl schopen obstarat si potřebné informace či podklady sám, mohl by správní orgán žádosti z takového důvodu nevyhovět. Jen takovým postupem budou plně respektovány zásady činnosti, jimiž je správní orgán ze zákona vázán (rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2015, čj. 2 Ads 106/2015-31). Uvedenou judikaturu, stejně jako závěry Veřejného ochránce práv žalobce namítl a předložil již v odvolání, ale napadené rozhodnutí se s nimi nijak nevypořádává, když žalobce je přesvědčen o tom, že postup správního orgánu I. stupně byl v rozporu s těmito závěry.

8. Ze všech uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření v celém rozsahu odkázal na své rozhodnutí. Neztotožnil se s námitkami žalobce, že by jako žadatel o podporu v nezaměstnanosti nebyl ze strany správního orgánu I. stupně řádně a prokazatelně poučen o svých právech a povinnostech a dále o právech a povinnostech účastníka správního řízení.

10. Shrnul, že ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobce dne 2. 10. 2023 požádal o zprostředkování zaměstnání a od tohoto data byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Téhož dne také podal žádost o podporu v nezaměstnanosti. Současně byl poučen o podmínkách zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání a také o podmínkách nároku na podporu v nezaměstnanosti, a to včetně povinnosti doložit skutečnosti rozhodné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti uvedené v bodě II pod č. 1, 2, 4, 7, 9 a 10 tiskopisu „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“. Dle uvedeného poučení tak měl doložit dobu důchodového pojištění v délce alespoň 12 měsíců získanou zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností nebo započtením náhradních dob zaměstnání, způsob skončení pracovněprávního vztahu, průměrný měsíční výdělek, který byl u žalobce jako uchazeče o zaměstnání zjištěn v posledním ukončeném zaměstnání v rozhodném období, aj. Svým podpisem na žádosti potvrdil, že byl poučen a že obdržel „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“ platné ode dne 1. 1. 2022. Současně byl dále poučen o právech a povinnostech účastníka správního řízení včetně práva navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení až do vydání rozhodnutí, o právu vyjádřit v řízení své stanovisko, nahlížet do spisu a před vydáním rozhodnutí se vyjádřit k jeho podkladům. Obsahem spisu je dále písemné oznámení o ukončení dokazování ve věci podpory v nezaměstnanosti a stanovení lhůty, v níž se žalobce může k podkladům rozhodnutí vyjádřit, případně navrhnout jejich doplnění, které žalobce osobně převzal. Svého práva ve stanovené lhůtě nevyužil.

11. K námitce nedostatečného poučení žalovaný uvedl, že veškeré povinné náležitosti žádosti jsou uvedeny ve formuláři „Žádost o podporu v nezaměstnanosti“, kterou žalobce řádně vyplnil a tato splňovala náležitosti podání. Správní orgán I. stupně tak neměl žádný důvod vyzývat žalobce k doplnění podání a stanovit mu přiměřenou lhůtu. K náležitému poučení ze strany správního orgánu žalovaný (stejně jako v rozhodnutí) poukázal na rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2023 č. j. 8 Ads 136/2021-34. Dle žalovaného žádost, kterou žalobce dne 2. 10. 2023 podal na úřadu práce, veškeré náležitosti podání splňovala. Nadto byl žalobce rovněž poučen o tom, jaké rozhodné skutečnosti má v souvislosti se žádostí o podporu v nezaměstnanosti doložit. Námitka nedostatečného poučení ze strany správního orgánu I. stupně je tak dle žalovaného neopodstatněná.

12. Dále uvedl, že ze správního řádu a rovněž z ustálené judikatury NSS vyplývá, že odpovědnost za uplatňování rozhodných skutečností a jejich dokládání navrhovanými důkazy před správním orgánem I. stupně leží na účastníku řízení. Zdůraznil, že žalobce byl při podání žádosti o podporu v nezaměstnanosti výslovně poučen o povinnosti mu dané v ust. § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, tedy, že skutečnosti rozhodné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti je povinen doložit uchazeč o zaměstnání, což žalobce osvědčil svým podpisem v „Žádosti o zprostředkování zaměstnání“. Žalovaný připustil, že je mu známo, že uvedené nezbavuje správní orgán povinnosti, v případě důvodné pochybnosti o skutečnosti, která je pro rozhodnutí o žádosti klíčová, postupovat tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz žalobcem v žalobě uváděný rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2015, čj. 2 Ads 106/2015-31). K tomuto žalovaný dodal, že ze spisového materiálu vyplývá, že správní orgán I. stupně na povinnost pokusit se opatřit potřebné doklady, tak aby byl zjištěn skutečný stav věci nerezignoval, resp. postupoval plně v souladu s citovaným rozsudkem NSS a rovněž i v souladu se závěrečným stanoviskem Veřejného ochránce práv sp. zn. 5246/2019/VOP/MKZ, ze dne 9. 12. 2020, týkajícího se řízení žádosti o podporu v nezaměstnanosti, neboť žalobce sice dne 2. 10. 2023 při podání žádostí o zprostředkování zaměstnání a podporu v nezaměstnanosti mimo dalšího uvedl, že naposledy pracoval u zaměstnavatele DEWECO Dr. WÜSTHOFF + Co do 15. 12. 2022, nicméně při podání obou žádostí dne 2. 10. 2023 žádné dokumenty nedoložil a fakticky nijak neprokázal skončení pracovního poměru u jím uvedeného zaměstnavatele. Úřad práce z veřejně dostupného zdroje doložil do spisu výpis z obchodního rejstříku, z něhož si ověřil, že žalobce je jediným jednatelem společnosti RONDOMED s. r. o., IČ 259 48 334, se sídlem Jezbinská 930, 551 01 Jaroměř. Toto bylo následně žalobcem doloženo smlouvou o výkonu funkce jednatele, z níž vyplynulo, že žalobce vykonává tuto funkci bezplatně a že má na základě rozhodnutí valné hromady právo na podíl ze zisku, či jiné odměny. Skutečnost, že mu jako jednateli žádné finanční prostředky společností vyplaceny nebyly, žalobce doložil potvrzením. Úřad práce si zjistil výpisem z veřejného rejstříku v ARES, obchodního rejstříku, údajů Českého statistického úřadu a také z insolvenčního rejstříku, že žalobce byl vedoucím odštěpného závodu DEWECO Dr. WÜSTHOFF + Co, organizační složka, IČ 620 60 155 (dále jen „*organizační složka*“), kdy zřizovatelem a tedy zaměstnavatelem žalobce byla zahraniční osoba: DEWE + CO – Verbandstoff-fabrik, Dr. Wüsthoff & Co, 429 29 Wermelskirchen, Spolková republika Německo (dále jen „*zaměstnavatel*“), která zanikla z moci úřední ke dni 15. 12. 2022 a již není zapsána v obchodním rejstříku.

13. Úřad práce z těchto jím zjištěných a do spisu založených dokumentů zjistil, že zaměstnavatel žalobce v České republice jednající prostřednictvím organizační složky již neexistuje, přičemž organizační složka sama nemá právní subjektivitu. Nemohl tedy v dané

věci postupovat dle ust. § 147b zákona o zaměstnanosti, specifikujícího oblast údajů a subjektů, které jsou povinny úřadu práce sdělovat, neboť zaměstnavatel žalobce již neexistoval, tedy nebyl zde nikdo oprávněný, kdo by podklady potřebné ke stanovení výše průměrného měsíčního čistého výdělku žalobce mohl úřadu práce v rámci jeho kontrolní činnosti vyplývající z ust. § 127 odst. 2 zákona o zaměstnanosti (dle něhož je úřad práce oprávněn kontrolovat výši průměrného měsíčního čistého výdělku, a to v rozsahu potřebném pro stanovení výše podpory v nezaměstnanosti) poskytnout.

14. Žalovaný se neztotožnil s žalobní námitkou, že žalobce byl penalizován za nesplnění povinností zaměstnavatele ohlašovat České správě sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) mimo jiné také údaje potřebné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti, neboť úřad práce učinil dne 10. 11. 2023 a dne 8. 1. 2024 elektronické dotazy na ČSSZ. Z jím získaných dokumentů „Záznam o dobách ČSSZ – aktuální odpověď“ bylo potvrzeno, že žalobce byl od 1. 4. 1996 v pracovním poměru u jím uvedeného zaměstnavatele. Vzhledem k tomu, že si zaměstnavatel neplnil svoji povinnost ohlásit na Českou správu sociálního zabezpečení rovněž údaje potřebné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti (tj. o druhu zaměstnání, době trvání zaměstnání, době důchodového pojištění, výši průměrného nebo pravděpodobného měsíčního čistého výdělku zjištěného dle příslušných právních předpisů), nemohl úřad práce zjistit, zda vůbec byl pracovní poměr se žalobcem ukončen. S ohledem na skutečnost, že zaměstnavatel zanikl z moci úřední dne 15. 12. 2022 bez právního nástupce a není již zapsán v obchodním rejstříku a rovněž s přihlédnutím k tomu, že žalobce podal žádost o podporu v nezaměstnanosti až téměř deset měsíců po zániku zaměstnavatele, je dle žalovaného zřejmé, že úřad práce už neměl koho vyzývat k potvrzení rozhodných skutečností. Uvedené nelze klást k tíži úřadu práce, neboť jak bylo prokázáno, ten neponechal odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci tolika na žalobci, ale sám aktivně zjišťoval podklady ke zjištění skutkového stavu věci. Primární odpovědnost byla na žalobci, aby předložil a označil důkazy na podporu svých tvrzení. Žalobce doložil toliko pracovní smlouvu na dobu určitou ode dne 1. 4. 1996 se skončením pracovního poměru nejpozději do konce kalendářního roku, v němž žalobce dovrší věku 62 let (v daném případě tedy nejpozději do 31. 12. 2022), neskončí-li pracovní poměr z jiného důvodu dříve a dále předložil evidenční listy důchodového pojištění za rok 2021 a rok 2022. Na základě výše uvedeného měl úřad práce za to, že pracovní poměr žalobce skončil se zánikem zaměstnavatele, tedy dnem 15. 12. 2022.

15. K dalším, v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeným dokladům doloženým žalobcem úřadu práce v rámci prvostupňového správního řízení, týkajících se průměrného měsíčního výdělku žalobce, se žalovaný plně ztotožnil s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, v němž je uvedeno z jakého důvodu nebylo možno aplikovat ustanovení § 50 zákona o zaměstnanosti.

16. K žalobní námitce ohledně nesouhlasu s postupem žalovaného dle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu (tj., že nepřihlédl k podkladům, které žalobce doložil až v odvolání napadeného rozhodnutí, a proto je žalovaný posoudil jako tzv. novou skutečnost, k níž nelze následně v odvolacím řízení přihlížet), žalovaný setrval na správnosti uvedeného postupu. Nadto upozornil, že citace § 82 odst. 4 správního řádu je uvedena v listině „Základní poučení účastníka správního řízení“, se kterou byl žalobce seznámen dne 2. 10. 2023. Uvedl, že ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu představuje zásadu koncentrace řízení, jež obecně vylučuje, aby účastník řízení uplatňoval v odvolání nebo v průběhu

odvolacího řízení takové skutečnosti a důkazy, o kterých zcela nepochybně věděl již v průběhu řízení na prvním stupni a mohl je tam bez potíží uplatnit. Zopakoval, že žalobce byl jako účastník správního řízení prokazatelně poučen o tom, do kdy může doložit podklady pro rozhodnutí, či navrhnout jejich doplnění, resp. výslovně byl poučen o tom, že po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí může navrhovat důkazy a činit jiné návrhy. Žalovaný trvá na tom, že pokud měl žalobce ve své dispozici (jak sám uvádí) výplatní pásky za měsíce 7/2022, 8/2022 a 9/2022 a mzdový list za rok 2022, nic mu nebránilo tyto podklady doložit v rámci prvostupňového správního řízení.

17. Žalovaný podotkl, že ani v případě, že by dospěl k závěru, že je možno dokumenty doložené až v odvolacím řízení akceptovat, nebylo by možné údaje na výplatních páskách za období 7/2022 až 9/2022 a na mzdovém listu za rok 2022 považovat za relevantní, neboť nesouhlasí odpracované dny ani čerpaná dovolená, zcela v rozporu se zákoníkem práce jsou započítány náhrady za nečerpanou dovolenou, je počítána náhrada mzdy za pracovní neschopnost v rozsahu delším než za prvních 14 pracovních dnů, apod. V tomto směru upozornil na to, že žalobce si sám v pozici bývalého vedoucího organizační složky potvrdil a podepsal „Potvrzení zaměstnavatele pro účely posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti“ ze dne 17. 12. 2023, ve kterém je uvedeno, že zaměstnání trvalo od 1. 4. 1996 do 15. 12. 2022 (doby důchodového pojištění nejsou uvedeny) a že průměrný (případně pravděpodobný) měsíční čistý výdělek zjištěný podle platných právních předpisů činil 107 263 Kč. Namítl, že žalobce si musel být tudíž vědom, z jakého rozhodného období se průměrný měsíční čistý výdělek počítá, že je jím 3. kalendářní čtvrtletí roku 2022. Přesto jej vypočítal zcela v rozporu se zákoníkem práce pouhým aritmetickým průměrem čistých příjmů uvedených na výplatních páskách za 2. čtvrtletí roku 2022, kdy dle svého tvrzení a údajů na dokladech příjmů, dosahoval nejvyšších mezd za rok 2022 a k tomuto doložil úřadu práce výplatní pásky za měsíce 4/2022 až 6/2022, vydané několik měsíců po zániku zaměstnavatele.

18. Žalovaný poukázal na to, že při rozhodování o nároku na podporu v nezaměstnanosti a její výši nemůže správní orgán činit jakékoliv jiné výjimky a odchylovat se tak od postupu, který stanoví zákon o zaměstnanosti.

19. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozsah soudního přezkumu byl vymezen žalobními námitkami (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl soud bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Skutkový stav věci

21. Krajský soud ověřil, že skutkový stav věci, který je podrobně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí (viz strany 1-5), odpovídá obsahu předloženého správního spisu. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě (viz výše) rozhodné skutečnosti zopakoval, proto se soud omezí na stručnou rekapitulaci.

22. Žalobce dne 2. 10. 2023 požádal o zprostředkování zaměstnání a od tohoto dne byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Téhož dne také požádal o podporu v nezaměstnanosti.

Uvedeného dne byl současně poučen o podmínkách zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání a také o podmínkách nároku na podporu v nezaměstnanosti, obdržel tiskopis „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“. Dále byl poučen o právech a povinnostech účastníka správního řízení včetně práva navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení až do vydání rozhodnutí (podrobně viz bod 10 tohoto rozsudku).

23. Při podání žádosti žalobce nedoložil žádné doklady, neprokázal ani ukončení pracovního poměru u zaměstnavatele DEWECO Dr. WÜSTHOFF + Co ke dni 15. 12. 2022. Do žádosti dále uvedl, že byl v době 3 dnů před podáním této žádosti v pracovní neschopnosti.

24. Úřad práce proto dotazem na Okresní správu sociálního zabezpečení v Náchodě zjistil, že žalobce byl v dočasné pracovní neschopnosti od 7. 9. 2022 do 21. 9. 2023. Dále úřad práce doplnil do spisu listiny získané z obchodního rejstříku k zaměstnavateli žalobce (viz bod 12 tohoto rozsudku), z nichž zjistil, že žalobce byl vedoucím organizační složky, která nemá právní subjektivitu. Zaměstnavatelem žalobce byla zahraniční osoba, která zanikla z moci úřední ke dni 15. 12. 2022 a již není zapsána v obchodním rejstříku (vedeném u německého soudu).

25. Žalobce dne 20. 10. 2023 doložil úřadu práce: usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 6. 2023 – insolvenční řízení, potvrzující zánik zaměstnavatele žalobce z moci úřední ke dni 15. 12. 2022; potvrzení, že byl jednatelem ve společnosti RONDOMED s.r.o. se sídlem Jezbinská 930, Jaroměř, s tím, že mu za tuto činnost nebyla (od roku 2014) vyplácena žádná mzda ani jiný příjem; Zápočtový list s datem vystavení 16. 10. 2023 a datem vytištění 18. 10. 2023, opatřený razítkem RONDOMED s.r.o. (potvrzující pracovní poměr žalobce u organizační složky od 1. 4. 1996 do 15. 12. 2022, s důvodem ukončení pracovního poměru dle § 52 a) zákoníku práce - rušení zaměstnavatele a údajem, že za poslední rok před skončením pracovního poměru nebyla žádná pracovní neschopnost); kopii „Pracovní smlouvy“ v německém jazyce, ze dne 1. 4. 1996, uzavřené mezi žalobcem a zaměstnavatelem na dobu určitou, nejpozději do konce kalendářního roku, v němž žalobce dovrší věku 62 let; kopii „Dodatku k pracovní smlouvě“ ze dne 10. 12. 2012, v němž je uvedeno místo výkonu práce - Jezbinská 930, Jaroměř). Žalobce dále dne 20. 10. 2023 doložil úřadu práce: Zápočtový list s datem vystavení a vytištění dne 23. 10. 2023 a razítkem organizační složky, v němž je uvedeno, že pracovní poměr žalobce u zaměstnavatele - organizační složky trval od 1. 4. 1996 do 15. 12. 2022, a že za poslední rok před skončením pracovního poměru nebyla žádná pracovní neschopnost; Evidenční list důchodového pojištění za rok 2021, s datem vyhotovení dne 17. 4. 2022, v němž zaměstnavatel potvrdil dobu důchodového pojištění žalobce od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2021; Evidenční list důchodového pojištění za rok 2022, s datem vyhotovení 23. 10. 2023, v němž zaměstnavatel potvrdil dobu důchodového pojištění žalobce od 1. 1. 2022 do 15. 12. 2022;

26. Dne 10. 11. 2023 doplnil úřad práce do spisu listinu „Záznam o dobách ČSSZ – aktuální odpověď ze dne 10. 11. 2023, v níž je uvedena doba pracovního poměru žalobce od 1. 4. 1996 a název zaměstnavatele: DEWECO Dr. WÜSTHOFF + Co, organizační složka, IČO 62060155.

27. Dne 18. 12. 2023 žalobce doložil úřadu práce následující dokumenty: „Potvrzení zaměstnavatele pro účely posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti“, zpracované dne 17. 12. 2023 Jiřím Beranem (žalobcem), v němž zaměstnavatel (organizační složka) uvedl, že zaměstnání žalobce trvalo od 1. 4. 1996 do 15. 12. 2022, průměrný měsíční čistý

výdělek zjištěný podle platných právních předpisů činil 107 263 Kč a že zaměstnání bylo ukončeno z organizačních důvodů; potvrzení nazvané „Doklad o výši příjmů“, s datem 17. 12. 2023, vyhotovený Miladou Beranovou a razítkem zaměstnavatele (organizační složky - Jezbinská 930, Jaroměř), obsahující (v části D1 – příjmy ze závislé činnosti a funkční požitky) příjmy žalobce za jednotlivé měsíce od 1. 1. 2022 do 31. 12. 2022; výplatní lístky žalobce za měsíce duben 2022, květen 2022 a červen 2022, všechny s datem vytištění 17. 12. 2023.

28. Dne 8. 1. 2024 doplnil úřad práce do spisu listinu „Záznam o dobách ČSSZ – aktuální odpověď, ze dne 8. 1. 2024 v níž je uvedena doba pracovního poměru žalobce od 1. 4. 1996 a název zaměstnavatele: DEWECO Dr. WÜSTHOFF + Co, organizační složka, IČO 62060155.

29. Dne 15. 1. 2024 zaslal úřad práce žalobci písemné oznámení o skončení dokazování se stanovením lhůty 5 kalendářních dnů ode dne převzetí písemnosti k seznámení se s podklady rozhodnutí a k vyjádření se. Tuto písemnost si žalobce převzal dne 19. 1. 2024. Svého práva ve stanovené lhůtě nevyužil.

30. Dne 1. 2. 2023 vydal úřad práce prvostupňové rozhodnutí.

31. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Právní úprava a právní závěry

32. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná.**

33. *Podle ust. § 26 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se fyzická osoba zařadí do evidence uchazečů o zaměstnání dnem podání písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání.*

34. *Podle ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti má nárok na podporu v nezaměstnanosti uchazeč o zaměstnání, který získal v rozhodném období zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění v délce alespoň 12 měsíců. Podmínku doby předchozího zaměstnání lze dle ust. § 41 odst. 2 zákona o zaměstnanosti splnit i zápočtem náhradní doby zaměstnání. Za náhradní dobu zaměstnání se podle ust. § 41 odst. 3 písm. c) zákona o zaměstnanosti považuje doba osobní péče o dítě ve věku do 4 let.*

35. *Podle ust. § 41 odst. 1 zákona o zaměstnanosti rozhodným obdobím pro posuzování nároku na podporu v nezaměstnanosti jsou poslední 2 roky před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání.*

36. *Podle ust. § 42 odst. 1 zákona o zaměstnanosti podpora v nezaměstnanosti náleží uchazeči o zaměstnání při splnění stanovených podmínek ode dne podání písemné žádosti o podporu v nezaměstnanosti.*

37. *Podle ust. § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti skutečnosti rozhodné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti je uchazeč o zaměstnání povinen doložit krajské pobočce Úřadu práce, a to například evidenčním listem důchodového pojištění, potvrzením o zaměstnání, potvrzením o výši průměrného výdělku, dokladem o výkonu jiné výdělečné činnosti..., pokud si tyto skutečnosti nemůže Úřad práce podle odstavce 3 zjistit sám; změny těchto skutečností je povinen písemně oznámit krajské pobočce Úřadu práce nejpozději do 8 kalendářních dnů.*

38. *Podle ust. § 42 odst. 3 zákona o zaměstnanosti je Úřad práce oprávněn získávat údaje rozhodné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti podle odstavce 2 z informačních systémů*

vedených Českou správou sociálního zabezpečení podle zákona o nemocenském pojištění, a to údaj o a) druhu zaměstnání, b) době trvání zaměstnání, c) době důchodového pojištění, d) výši průměrného nebo pravděpodobného měsíčního čistého výdělku zjištěného podle příslušných právních předpisů a e) způsobu a důvodu skončení zaměstnání.

39. *Podle ust. § 50 zákona o zaměstnanosti se výše podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci stanoví procentní sazbou z průměrného měsíčního čistého výdělku (§ 275 zákoníku práce), který byl u uchazeče o zaměstnání zjištěn a naposledy používán pro pracovněprávní účely v jeho posledním ukončeném zaměstnání v rozhodném období podle pracovněprávních předpisů (tj. dle zákona č. 1/1992 Sb., o mzdě, odměněn za pracovní pohotovost a o průměrném výdělku); pokud se u něho tyto pracovněprávní předpisy neuplatňovaly vzhledem k úpravě stanovené zvláštními právními předpisy pro právní vztah, ve kterém vykonával své poslední ukončené zaměstnání, zjistí se pro účely podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci jeho průměrný měsíční čistý výdělek obdobně podle pracovněprávních předpisů (tj. dle zákona č. 1/1992 Sb., o mzdě, odměněn za pracovní pohotovost a o průměrném výdělku). Podle odstavce 3 tohoto ustanovení procentní sazba podpory v nezaměstnanosti činí první 2 měsíce podpůrčí doby 65 %, další 2 měsíce podpůrčí doby 50 % a po zbývající podpůrčí dobu 45 % průměrného měsíčního čistého výdělku nebo vyměřovacího základu.*

40. *Podle ust. § 51 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se podpora v nezaměstnanosti uchazeči o zaměstnání, u něhož nelze stanovit průměrný měsíční výdělek nebo vyměřovací základ, stanoví po dobu prvních dvou měsíců ve výši 0,15násobku, po dobu dalších dvou měsíců ve výši 0,12násobku a po zbývající podpůrčí dobu ve výši 0,11násobku průměrné mzdy v národním hospodářství za 1. až 3. čtvrtletí kalendářního roku předcházejícího kalendářnímu roku, ve kterém byla podána žádost o tuto podporu.*

41. *Podle § 147b zákona o zaměstnanosti státní orgány, obce a kraje a jejich orgány, další právnické a fyzické osoby sdělují na výzvu Úřadu práce bezodkladně a bezplatně údaje rozhodné [...] pro nárok na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, její výši nebo výplatu [...];*

42. Žalobní námitky jsou shodné s námitkami, které žalobce uplatnil již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž žalovaný se jimi zabýval a v odůvodnění svého rozhodnutí je řádně vypořádal, a to ve všech relevantních aspektech (srov. strany 6-11 napadeného rozhodnutí). Žalovaný shledal rozhodnutí správního orgánu I. stupně souladným se zákonem.

43. Krajský soud konstatuje, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

44. Dále uvádí, že při soudním přezkumu rozhodnutí správního orgánu je třeba vzít v úvahu, že rozhodnutí obou stupňů tvoří jeden celek. Případné mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25). S rozhodnutím žalovaného, ve spojení s argumentací správního orgánu I. stupně, v němž je odůvodněno, proč v případě žalobce nemohla být podpora v nezaměstnanosti stanovena

podle § 50 zákona o zaměstnanosti, a byla stanovena podle § 51 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona, se soud ztotožňuje.

45. Jádrem věci a spornou otázkou mezi účastníky je posouzení otázky, zda byl žalobce ze strany správního orgánu I. stupně náležitě poučen jako účastník řízení v žádosti o podporu v nezaměstnanosti.

46. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 21. 4. 2023, čj. 8 Ads 136/2021, na který poukázal žalovaný (a v odvolacím řízení i žalobce) zabýval výkladem ustanovení § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti ohledně poučovací povinnosti i s odkazem na svou dřívější judikaturu. Uvedl, že ve svém … *„[r]ozsudku ze dne 19. 9. 2017, čj. 9 Ads 204/2016-20, akcentoval, že správní řízení o přiznání podpory v nezaměstnanosti je řízením o žádosti. Jeho průběh je tedy zcela v dispozici žadatele. Je proto primárně na něm, aby označil a předložil důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu), což ještě více zdůrazňuje § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Zároveň však platí, že jde o řízení ovládané zásadami správního řízení, mezi které patří zásada součinnosti s dotčenými osobami a zásada materiální pravdy. Zásada materiální pravdy je zakotvena v § 3 správního řádu, podle kterého, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato zásada je dále rozvedena v § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, podle nějž správní orgán zásadně opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí a je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, čj. 3 Ads 112/2014-31). V souladu s touto zásadou je povinností správního orgánu „z vlastní iniciativy a vlastními prostředky objasňovat sporné, pochybné nebo zpochybněné skutečnosti“ (rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, čj. 6 A 114/2000-36). Účastníci správního řízení jsou povinni označit důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení. Avšak právě z důvodu uplatnění zásady materiální pravdy není správní orgán návrhy účastníků vázán a není v zásadě zbaven odpovědnosti za dostatečné zjištění skutkového stavu. Důkazní povinnost účastníků řízení dle § 52 správního řádu se projevuje silněji v řízení o žádosti, (Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 523-4), což je právě i řízení o přiznání podpory v nezaměstnanosti. Z ustanovení § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti vyplývá, že skutečnosti rozhodné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti je uchazeč o zaměstnání povinen doložit. Tuto povinnost však nelze vykládat tak, že odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci je přenesena na uchazeče. Vyplývá z něj pouze, že uchazeč je povinen zajistit podklady pro rozhodnutí správního orgánu, což představuje výjimku z obecného pravidla obsaženého v § 50 odst. 2 správního řádu (rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2014, čj. 3 Ads 91/2013-47). Se zásadou materiální pravdy úzce souvisí zásada spolupráce s dotčenými osobami. Ta se projevuje v poučovací povinnosti správního orgánu v souvislosti s úkonem dotčené osoby (zde žadatele o podporu v nezaměstnanosti), je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům potřebné (§ 4 odst. 2 správního řádu). Správní orgán je především povinen poučit dotčenou osobu o právech a povinnostech vyplývajících z právních předpisů upravujících příslušné řízení před tímto správním orgánem (rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 6 Ads 57/2007-42). Z rozsudku sp. zn. 3 Ads 112/2014 plyne, že „tato poučovací povinnost bývá naplněna v podobě standardizovaných formulářů, ve kterých žadatel ve formě odpovědí na položené otázky uvádí skutečnosti rozhodné pro posouzení dávky a – je-li to zapotřebí – správní orgán s jejich vyplněním žadateli pomáhá na místě, popř. je-li to účelné, vyzve k odstranění konkrétních vad a poskytne lhůtu (§ 45 odst. 2 správního řádu). Zde však tato poučovací povinnost končí, neboť správní orgán nemůže dávat žadateli návod, co by měl nebo mohl učinit, aby dosáhl žádaného výsledku, může pouze poskytnout pomoc k tomu, aby mohl zákonným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit […]“. Judikatura NSS dále dovodila, že v případě pochybností správního*

orgánu, že uchazeč ve své žádosti neuvedl dostatek informací nebo je dostatečně nepodložil, je jeho úkolem, aby uchazeče vyzval k dodatečnému doplnění žádosti. Až pokud by uchazeč neposkytl potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 věta třetí správního řádu) a správní orgán by nebyl schopen obstarat si potřebné informace či podklady sám, mohl by správní orgán žádosti z takového důvodu nevyhovět. Jen takovým postupem budou plně respektovány zásady činnosti, jimiž je správní orgán ze zákona vázán (rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2015, čj. 2 Ads 106/2015-31)...“

47. Žalobce v odvolání i žalobě odkázal na rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2015, čj. 2 Ads 106/2015-31, v němž se uvádí, že *„Uchazeč o zaměstnání sice je podle § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti povinen doložit skutečnosti rozhodné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti; toto ustanovení však nelze vykládat tak, že by odpovědnost za zjištění skutkového stavu byla ze správního orgánu přenesena na uchazeče o zaměstnání. Z dikce § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti pouze vyplývá, že je uchazeč o zaměstnání povinen zajistit podklady pro rozhodnutí správního orgánu, což představuje výjimku z obecného pravidla obsaženého v § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož podklady pro rozhodnutí opatřuje správní orgán.“*

48. Krajský soud s odkazem na obsah správního spisu (viz výše) dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně „nepřenesl“ odpovědnost za zjištění skutkového stavu na žalobce. Je nepochybné, že žalobce byl při podání obou žádostí (tj. žádosti o zprostředkování zaměstnání a podporu v nezaměstnanosti) řádně poučen o podmínkách zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání, o podmínkách nároku na podporu v nezaměstnanosti, a také o tom, jaké skutečnosti rozhodné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti a jakými listinami je má doložit. Obdržel tiskopis „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“, v němž jsou tyto údaje uvedeny, což stvrdil svým podpisem. Dále byl poučen jako účastník správního řízení o svých právech. V uvedeném poučení je mimo jiné uvedeno: *„K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve (§ 82 odst. 4 správního řádu).“* V průběhu řízení žalobce sám dokládal některé listinné důkazy (viz body 25, 27 tohoto rozsudku), stejně tak úřad práce sám aktivně zjišťoval a vyhledával skutečnosti rozhodné pro řádné zjištění skutkového stavu (viz body 12, 24, 26 a 28 tohoto rozsudku).

49. Je nepochybné, že žalobce byl písemně informován o ukončení dokazování ve věci podpory v nezaměstnanosti a o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí či se k nim vyjádřit nebo je doplnit ve stanovené lhůtě (§ 36 odst. 3 správního řádu). Tohoto práva nevyužil. Krajský soud tak nemůže přisvědčit žalobci v tom, že správní orgán I. stupně ho *„měl v rámci poučení o možnosti seznámení se s podklady pro rozhodnutí a podání vyjádření poučit o nedostatcích dokladů, které správnímu orgánu předložil a o hrozícím postupu podle § 51 téhož zákona..... a že nebyl prokazatelně poučen o tom, jaké rozhodné skutečnosti má v souvislosti se žádostí o podporu v nezaměstnanosti doložit.“* Ač z výše uváděné judikatury NSS vyplývají i povinnosti správního orgánu za zjištění skutkového stavu věci v řízení dle § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, nelze uvedené vykládat tak, že je třeba účastníka řízení doslova „vodit za ručičku“, jak se toho domáhá žalobce. Žalobce zjevně přehlíží skutečnost, že svého významného práva dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu nevyužil. Soud má na rozdíl od žalobce za prokázané, že žalobce byl poučen o tom, jaké rozhodné skutečnosti má v souvislosti se žádostí o podporu v nezaměstnanosti doložit (a že výše podpory dle §

50 zákona o zaměstnanosti se počítá z průměrného čistého měsíčního výdělku podle pracovněprávních předpisů), a to v rámci výše citovaných poučení.

50. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí srozumitelně vysvětlil proč nebylo možné v případě žalobce při přiznání výše podpory v nezaměstnanosti postupovat dle § 50 zákona o zaměstnanosti a vycházet z žalobcem doloženého průměrného čistého měsíčního výdělku vyčísleného ve výši 107 263 Kč za 2. čtvrtletí roku 2022 (jako prostý aritmetický průměr jeho příjmů za období měsíců duben – červen 2022) na žalobcem předloženém „Potvrzení zaměstnavatele“ ze dne 17. 12. 2023“ (tj. vydaném jeden rok po zániku zaměstnavatele), podepsaném samotným žalobcem. Odůvodnil, že uvedený průměrný čistý měsíční výdělek byl vypočten v rozporu s ustanovením § 351 a násl. zákoníku práce a nebyl ani stanoven ze správného rozhodného období, kterým je poslední kalendářní čtvrtletí před skončením pracovního poměru, tedy 3. čtvrtletí roku 2022. Současně konstatoval, že vzhledem k tomu, že zaměstnavatel žalobce zanikl z moci úřední dne 15. 12. 2022, není zde již nikdo oprávněný za zaměstnavatele jednat a potřebné podklady pro stanovení průměrného čistého měsíčního výdělku poskytnout.

51. Za důvodnou krajský soud neshledal ani žalobní námitku týkající se postupu žalovaného dle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu (*„K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.“).* Jak je již uvedeno výše, žalobce byl o možné aplikaci tohoto ustanovení v rámci odvolacího řízení výslovně poučen již v rámci základního poučení účastníka správního řízení dne 2. 10. 2023. Krajský soud souhlasí se žalovaným v tom, že pokud žalobce měl ve své dispozici výplatní pásky za měsíce 7/2022, 8/2022 a 9/2022 a mzdový list za rok 2022, mohl je zcela jistě doložit již v řízení před správním orgánem I. stupně, v jehož průběhu postupně sám některé listiny dokládal. Dle názoru soudu se nejedná o situaci, že by je žalobce „nemohl předložit dříve“.

52. Z výše uvedeného má soud za prokázané, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

53. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl ve věci úspěšný. Žalovaný správní orgán měl sice ve věci úspěch, ale žádné náklady nad rámec úřední činnosti mu nevznikly a jejich náhradu ani neuplatňoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Za správnost vyhotovení: R. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. ledna 2025

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.